

Sygn. akt V KK 510/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 278 § 1 kk.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 stycznia 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od

wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 16 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 643/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z 12 listopada 2021 r., sygn. akt II K 298/18

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M. P. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 listopada 2021 r. Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku, sygn. akt II K 298/18 uznał oskarżonego M. P. za winnego szeregu występów zakwalifikowanych jako dwa ciągi przestępstw odpowiednio: z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz uniewinnił oskarżonego od popełniania pozostałych czynów zarzucanych aktem oskarżenia.

Apelację od ww. wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. P. - adw. S. S., zaskarżając wyrok w części w jakiej oskarżony został skazany i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
 1. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez posłużenie się szeregiem domniemań, przypuszczeń oraz teoretycznych założeń, podczas gdy nie znajdują one wiarygodnego oparcia w zebranych materiale dowodowym - a w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia;
 2. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę okoliczności na korzyść oskarżonego i orzeczenie z przekroczeniem zasady obiektywizmu, a także naruszenie zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności:
 1. polegający na błędnym przyjęciu, że dowody w postaci zeznań świadków świadczą o dokonaniu kradzieży telefonów przez oskarżonego, podczas gdy ze złożonych zeznań wynika jedynie fakt nabycia przez świadków określonych telefonów od oskarżonego, nie zaś fakt dopuszczenia się przez oskarżonego zaboru cudzego mienia;
 2. poprzez błędne przyjęcie, że zapis monitoringu z Salonu O. wraz z zeznaniami pracowników tego salonu pozwala na przyjęcie, iż to oskarżony dokonał kradzieży telefonów wymienionych w akcie oskarżenia, podczas gdy - co zresztą Sąd I instancji zauważył i ujął w treści uzasadnienia wyroku - zapis monitoringu nie pozwala na jednoznaczne określenie wykonywanych czynności przez oskarżonego, w tym przywłaszczenia określonego telefonu;
 3. polegający na pominięciu okoliczności wynikających z zeznań świadka A. D., a dotyczących wykonywania inwentaryzacji w Salonie O. raz w tygodniu oraz inwentaryzacji miesięcznej, co skutkowałoby niezwłocznym wykryciem ginięcia telefonów komórkowych, tymczasem oskarżonemu zarzuca się dokonywanie kradzieży na przestrzeni sześciu miesięcy;
 4. polegający na pominięciu wynikającej z dowodu w postaci zeznań

świadków okoliczności, że w inkryminowanym czasie w Salonie O. w S. doszło do utraty wielu innych wartościowych telefonów, których kradzieży nie przypisano oskarżonemu;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku:
 1. polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dokonał kradzieży telefonów, podczas gdy ze złożonych zeznań wynika jedynie fakt nabycia przez świadków określonych telefonów od oskarżonego, nie zaś fakt dopuszczenia się przez oskarżonego zaboru cudzego mienia;
 2. poprzez przyjęcie, że zapis monitoringu z Salonu O. wraz z zeznaniami pracowników tego salonu pozwala na przyjęcie, iż to oskarżony dokonał kradzieży telefonów wymienionych w akcie oskarżenia, podczas gdy - co zresztą Sąd I instancji zauważył i ujął w treści uzasadnienia wyroku - zapis monitoringu nie pozwala na jednoznaczne określenie wykonywanych czynności przez oskarżonego, w tym przywłaszczenia określonego telefonu;
 3. polegający na pominięciu okoliczności wynikających z zeznań świadka A. D., a dotyczących wykonywania inwentaryzacji w Salonie O. raz w tygodniu oraz inwentaryzacji miesięcznej, co skutkowałoby niezwłocznym wykryciem ginięcia telefonów komórkowych, tymczasem oskarżonemu zarzuca się dokonywanie kradzieży na przestrzeni sześciu miesięcy;
 4. polegający na pominięciu wynikającej z dowodu w postaci zeznań świadków okoliczności, że w inkryminowanym czasie w Salonie O. w S. doszło do utraty wielu innych wartościowych telefonów, których kradzieży nie przypisano oskarżonemu;
 5. poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego ujawnione na nagraniu z monitoringu na zapleczu Salonu O. w S. potwierdza jego przestępcze zamiary, a w konsekwencji przemawia za popełnieniem kradzieży przez oskarżonego telefonów wymienionych w pkt. 2, 3, 5 i 7 aktu oskarżenia,

podczas gdy zgromadzone dowody nie pozwalają na przypisanie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego ujawnionym na monitoringu a zaginięciem w/w mienia znajdującego się na zapleczu;

6. polegającego na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstw zarzucanych mu w pkt. 15 i 17-23 aktu oskarżenia w sposób umyślny i tym samym wypełnione zostały znamiona czynu stypizowanego w art. 270 § 1 k.k., podczas gdy materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków, nie dają podstaw do uznania, że oskarżony świadomie posługiwał się podrobionymi dokumentami;
7. polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów w pkt. 1-3, 5, 7, 15, 17-23, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do poczynienia tak jednoznacznych ustaleń.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności bądź pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wyrokiem z 16 maja 2022 roku, sygn. akt V Ka 643/22 Sąd Okręgowy w Gdańsku utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk- Północ w Gdańsku. Od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku kasację wniósł obrońca skazanego M. P. - adw. S. S., zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 1 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegające na zaakceptowaniu w toku kontroli odwoławczej naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu i zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności zeznań świadków D. J., P. H. i D. S. i nagrania z monitoringu oraz uznaniu przez Sąd, że oskarżony dokonał zaboru cudzej rzeczy, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie potwierdziły, że oskarżony jedynie posiadał skradzione mienie, a w

konsekwencji pominięcia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i błędne uznanie, iż dopuścił się on przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 k.k.;

2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez brak należytego rozważenia i ustosunkowania się w toku kontroli instancyjnej do zarzutu niezłożenia do akt sprawy przez salon O. w S. zapisów wszystkich nagrań monitoringu w okresie, kiedy to oskarżony miał dopuścić się kradzieży i przekazaniu organom ścigania jednego nagrania monitoringu, gdzie oskarżony pochyła się nad półką z telefonami, podczas gdy nie istniały żadne przeszkody uniemożliwiające złożenie do akt wszystkich zapisów obejmujących zachowanie oskarżonego na zapleczu salonu, co pozwoliłoby na całościową ocenę postawy i działań oskarżonego, a w szczególności bezsporne przypisanie winy, a w konsekwencji przyjęcie przez Sądy orzekające, w oparciu o selektywnie wybrane przez pokrzywdzonego nagranie z monitoringu, szeregu przestępczych zachowań oskarżonego, pomimo iż braki w materiale dowodowym powinny być traktowane na korzyść oskarżonego;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu w zakresie okoliczności wynikających z zeznań świadka A. D. i przy odwołaniu się jedynie (wybiórczo) do daty wykonania inwentaryzacji rocznej w salonie O. w S., uznanie, że oskarżony mógł dopuścić się kradzieży, podczas gdy zgodnie z zeznaniami wymienionego świadka wykonywane były również inwentaryzacje miesięczne i tygodniowe, które nie wykazywały strat, tymczasem oskarżonemu zarzuca się kradzieże na przestrzeni sześciu miesięcy, co skutkowało uznaniem, że oskarżony pojawiając cyklicznie w Salonie O. mógł dopuścić się zarzucanych mu czynów;
4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. polegające na zaakceptowaniu w toku kontroli odwoławczej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęciu na podstawie

zeznań świadków, z pominięciem całokształtu materiału dowodowego, iż spółka Q. S.A. nie zajmowała się sprzedażą telefonów, podczas gdy od 2015 roku głównym przedmiotem działalności wymienionej spółki jest sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana, a w konsekwencji błędnego uznania przez Sąd Okręgowy, że oskarżony wiedział, że faktury którymi się posługiwał nie przedstawiały rzeczywistych transakcji, a dalej, niesłusznego przypisania oskarżonemu popełniania czynów z art. 270 § 1 k.k.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk- Północ w Gdańsku z dnia 12 listopada 2021 roku w sprawie II K 298/18 i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk- Północ w Gdańsku z dnia 12 listopada 2021 roku w sprawie II K 298/18 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, jednocześnie wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w całości, do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 535 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Wskazać należy, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary. Niedopuszczalne jest więc podnoszenie w kasacji zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu I instancji, także kwestionowanie ustaleń faktycznych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu

pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13).

Podniesienie zarzuty w wywiedzionej kasacji, sprowadzają się do zakwestionowania rzetelności kontroli odwoławczej, w odniesieniu do zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i wyrażonej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu. Analiza natomiast treści uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że jej autor tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, którego miałyby dopuścić się sąd odwoławczy, gdy w istocie skierowane są one przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji.

W przypadku podnoszonych w kasacji uchybień sądu odwoławczego w kontroli odwoławczej do prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym dopuścił się obrazy art. 457 § 3 k.p.k., ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej.

I tak w pierwszym z wywiedzionych zarzutów, autor kasacji zarzuca zaakceptowanie w toku kontroli odwoławczej, naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu i zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności w zakresie zeznań świadków D. J., P. H. i D. S. i nagrania z monitoringu oraz uznaniu przez Sąd, że oskarżony dokonał zaboru cudzej rzeczy jest zarzutem

tożsamym z zarzutem w apelacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy w sposób należyty odniósł się do zarzutu nieprawidłowej zdaniem apelującego oceny zeznań ww. świadków, zaś w uzasadnieniu wydanego wyroku odniósł się do tych zagadnień i powołał argumenty, jakie - w jego przekonaniu - doprowadziły do wniosku, że stanowisko wyrażone w wyroku Sądu I instancji zasługiwało na aprobatę.

W odniesieniu do zarzutu z pkt. 2 kasacji, dotyczącego niewłaściwego rozpoznania zarzutu niezłożenia do akt sprawy przez salon O. w S. zapisów wszystkich nagrań monitoringu w okresie, kiedy to oskarżony miał dopuścić się kradzieży, to nie sposób przyjąć by Sąd Okręgowy rażąco uchybił w tym zakresie normom art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Z treści uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku wynika, że rozpoznając ww. zarzut sąd odwoławczy dokonał w tym zakresie prawidłowej kontroli instancyjnej wskazując na związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem skazanego ujawnionym na monitoringu a zaginięciem mienia znajdującego się na zapleczu w kontekście ustalonych dat inwentaryzacji oraz wskazany brak telefonów i zeznania świadków, jako na podstawę do przyjęcia przypisania skazanemu kradzieży telefonów.

Wbrew kolejnemu z zarzutów nadzwyczajnego środka zaskarżenia, Sąd II instancji szczegółowo odniósł się również do zarzutu dotyczącego oceny zeznań świadka A. D., uznając zarzut obrońcy za niezasadny, dokonując przy tym kontroli odwoławczej zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. Kwestionowanie dokonanych przez Sądy ustaleń faktycznych jest natomiast kasacyjnie niedopuszczalne. Zwłaszcza ta uwaga jest, uzasadniona, gdyż Sąd Okręgowy w Gdańsku samodzielnie nie dokonywał ustaleń faktycznych – oceniał jedynie prawidłowość ich oceny dokonanej przez Sąd instancji.

Za chybiony uznać należy również ostatni z zarzutów wywiedzionych w kasacji, wbrew bowiem stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy odniósł się do strony podmiotowej czynu przypisanego skazanemu w pkt. 15 i 17-23 aktu oskarżenia, należycie rozpoznając wywiedziony w tym kierunku zarzut apelacyjny. Ustalenia w tym zakresie zawarte są w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku, a przecież ustalenia te zostały zaaprobowane przez Sąd odwoławczy. Jednocześnie należy zgodzić się z argumentacją tego Sądu,

który wskazał, że skazany M. P. wiedział, iż firma Q. S.A., której był pracownikiem, nie trudniła się sprzedażą telefonów, a więc z całą pewnością wiedział, iż faktury nie przedstawiały rzeczywistych transakcji. Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna, zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem.

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego było – jak już zostało zaznaczone - orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu - jako oczywiście bezzasadnej - wniesionej w tej sprawie kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.